

РЕШЕНИЕ

№ 7305

гр. София, 27.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 63
състав**, в публично заседание на 01.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **6142** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 46, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) във връзка с чл. 145 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Делото е образувано по жалба на К. Д. (Kenan Demirok), [дата на раждане] , гражданин на Б. и Х., чрез адвокат А. Г., срещу Заповед № 4485 ПАМ-9/10.05.2023г. на Началника на ГПУ Г., с която спрямо чужденецът е наложена принудителна административна мярка /ПАМ/ „Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите-членки на Европейския Съюз” за срок от 5 години, считано от 10.05.2023г. до 09.05.2028г.

В жалбата се излагат съображения за незаконосъобразност на заповедта, поради неправилно приложение на закона и несъответствие с неговата цел. Конкретно се сочи, че е наложена ПАМ е невъзможно да бъде изпълнена, понеже жалбоподателят е осъден да изтърпи няколко присъди лишаване от свобода и фактически е невъзможно същото лице да не влиза и пребивава в страната, доколкото той ще бъде настанен в място за изтърпяване на наказанието.

В съдебно заседание, жалбоподателят редовно уведомен не се явява и не се представлява. Постъпила е молба-становище от процесуалния му представител, с която се поддържа жалбата и моли за присъждане на разноски, за които прилага списък.

Ответникът – Началник на ГПУ Г., редовно призован, не изпраща представител. Постъпили са писмени бележки от процесуалния представител на ответника, в които

се моли съда да отхвърли жалбата като неоснователна и недоказана. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и се прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура – редовно уведомена, не изпраща представител.

Административен съд – София - град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Видно от предложение с рег. № 4485р-3433 от 04.05.2023г. на заместник-началника на ГКПП Г., на 29.04.2023г. в 18:20ч. на ГКПП Г. при извършената гранична проверка на пристигнал за излизане от страната автобус марка „Неоплан“, с македонски регистрационен № GV3000AG, е установено, че жалбоподателят К. Д. (Kenan Demirok), гражданин на Б. и Х., паспорт № B3247419, няма официално влизане в Р. България, както и няма положен граничен печат в представения паспорт. Същият е задържан със заповед за задържане № 4485зз-7/30.04.2023г. по описа на ГПУ Г. и е настанено в ПВНЗЛ на ГКПП Г.. Установено е съвпадение в А. под № BD179921 и в ЕВРОДАК под № BR211C2304300001.

С протокол за доброволно предаване лицето е предало притежаваният паспорт и по случая е образувано досъдебно производство № 7/30.04.2023г. по описа на ГПУ Г. за извършено престъпление по чл. 279, ал. 1 от Наказателния кодекс.

В хода на проверката е установено, че и на друга дата - на 20.01.2023г. около 06:40ч. на ГКПП Г. лицето също е било задържано, укрито при излизане от страната в същия автобус. Тогава е представил турски паспорт № U26967664, на името на Kenan Demirok, като в паспорта не е имало положена необходимата виза за влизане в Р. България, както и е липсвал положен български граничен печат за влизане в страната. От извършените справки в АИС-ГК е било установено, че за гражданина Kenan Demirok няма данни за регистрирано редовно влизане в страната. Изготвена била експертна справка № 4485р-484/20.01.2023г., при която било установено, че представеният турски паспорт № U26967664 е истински.

По искане на главен разследващ полицай в РДГП К., на 01.05.2023г. е изготвена повторна експертна справка № 3236/01.05.2023г. за извършено техническо изследване по дактилоскопни отпечатъци от полицейска регистрация № 725/20.01.2023г. и дактилоскопни отпечатъци от полицейска регистрация № 732/30.04.2023г. В резултат е установено, че снетите отпечатъци на 20.01.2023г. на турския гражданин Kenan Demirok са напълно идентични с отпечатъците, снети на 30.04.2023г. на гражданина на Р. Б. и Х. Kenan Demirok.

На следващо място в предложението е посочено, че при задържането на лицето на 20.01.2023г. на ГКПП Г. са направени справки за постановени съдебни актове и било установено, че в протокол № 315/20.09.2022г. на РС С. по Наказателно дело от общ характер № 20225620200608/2022г. турският гражданин Kenan Demirok се е признал за виновен за извършено престъпление по чл. 280, ал. 2, т. 3 и т. 4, вр. ал. 1 от НК и на основание чл. 280, ал. 2, т. 3 и т. 4, вр. ал. 1 вр. чл. 54, ал. 1 от НК, РС С. е наложил наказание „Лишаване от свобода“ за срок от 1 (една) година и наказание „Глоба“ в размер на 10 000 (десет хиляди) лева. На основание чл. 66, ал.1 от НК изпълнението на така наложеното наказание „Лишаване от свобода“ е отложено за срок от 3 (три) години.

С горесцитираното предложение е предложено спрямо турския гражданин К. Д. (Kenan Demirok), да бъде наложена ПАМ по ЗЧРБ – „Забрана за влизане и пребиваване на

територията на държавите-членки на Европейския съюз“ за срок от 5 години.
Въз основа на предложението е издадена процесната Заповед № 4485 ПАМ-9/10.05.2023г. на Началника на ГПУ Г., с която спрямо чужденецът е наложена принудителна административна мярка /ПАМ/ „Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите-членки на Европейския Съюз” за срок от 5 години, считано от 10.05.2023г. до 09.05.2028г.

Предложението е цитирано в заповедта и съставлява неразделна част от мотивите на административния акт.

Заповедта е връчена на жалбоподателя при участието на преводач на 10.05.2023г., за което са положени подписи на преводача и чужденеца.

От страна на жалбоподателя по делото е представен препис от съдебен протокол от 20.09.2022г. по НОХД № 608/2022г. от проведено публично съдебно заседание по описа на Свиленградски районен съд, видно от който с протоколно определение № 315 е одобрено постигнато между прокурор при Районна прокуратура – Х., териториално отделение – С. и адв. Г., защитник на К. Д., споразумение, с което К. Д. се признава за виновен за престъпление по чл. 280, ал. 2, т. 3 и т. 4, вр. ал. 1 от НК. От страна на ответника в съдебното производство е представена административната преписка в цялост.

При така установените факти, Административен съд София-град достига до следните правни изводи:

Оспорва се в срок, подлежащ на обжалване административен акт, от надлежна страна, адресат на акта, за която е налице правен интерес от оспорването, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

При служебната проверка по чл. 168, ал. 1, вр. чл. 146 АПК, съдът констатира, че оспорената заповед, е издадена в писмена форма и от компетентен орган. Съгласно чл. 44, ал. 1 ЗЧРБ директорите на регионалните дирекции „Гранична полиция“ на Министерството на вътрешните работи или оправомощени от тях длъжностни лица могат да издават този вид принудителни административни мерки. По делото е приложена заповед № 4077з-527 от 28.04.2023г. на Директор на Регионална дирекция „Гранична полиция“ – К., от която е видно, че той оправомощава главен инспектор Р. З. Б. – заместник - началник I степен на Гранично полицейско управление - Г. да замества и изпълнява длъжностните задължения на началника на ГПУ-Г. при РДГП-К. за времето от 02.05.2023г. до 17.05.2023г. и съответно да издава ПАМ по ЗЧРБ. Следва, че издателят е материално и териториално компетентен орган да наложи оспорената ПАМ съобразно чл. 44, ал.1 от ЗЧРБ, вр. чл. 146, т.1 от АПК.

Видно от доказателствата по делото, административният орган е издал акта си, след като е изяснил фактите и относимите обстоятелства от значение за случая. В мотивите на акта са изложени фактическите обстоятелства, които обосновават съдържанието на разпореденото волеизявление по чл. 10, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ. Зачетено е правото на адресата да участва в административното производство и е осигурена възможност да разбере неговото съдържание и съответно да организира защитата си. В тази връзка съдът отчита, че в административното производство не са допуснати процесуални нарушения и той е издаден в законоустановената форма.

В настоящия случай в акта за налагане на ПАМ органът се е позовал чл. 42з, ал. 1, т. 1, предвиждащ забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите - членки на ЕС, когато са налице основанията по чл. 10, ал. 1 от ЗЧРБ. Според т. 6 на

последната разпоредба се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато е осъден за извършено умишлено престъпление на територията на Република България, което съгласно българския закон се наказва с не по-малко от една година лишаване от свобода, освен ако не е реабилитиран. В случая от посочените в заповедта фактически основания за издаването ѝ недвусмислено се извежда съдържанието именно на чл. 10, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ. Същевременно административният орган е препратил изрично към мотивите, изложени в Предложение рег. № 4485р-3433 от 04.05.2023г. Практиката мотивите да съществуват в документ, съставен от друг орган преди издаване на обжалвания индивидуален административен акт, се прилага трайно, не противоречи на закона и е в съответствие с тълкувателно решение № 16/1975г. на ОСГК на ВС. Ето защо, съдът приема, че същите са достатъчни, за да бъде приложена посочената разпоредба. В тази връзка следва, че заповедта е мотивирана, включително и чрез преpraщане в съдържанието ѝ към посоченото предложение. Изложените в предложението мотиви съответстват на посоченото в оспорената заповед правно основание за издаването ѝ, поради което следва, че са налице предвидените в чл. 10, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ предпоставки за прилагане на ПАМ.

Нещо повече, видно от Протокол № 136/02.10.2023г. по НОХД № 2023152021041 по описа на Районен съд-Кюстендил, съгласно който съдът е одобрил постигнато Споразумение между Кенен Д., негов защитник и Районна прокуратура - К., видно от който на жалбоподателя е наложено наказание „лишаване от свобода“ в размер на 6 месеца, което на основание чл. 23, ал. 1 от НК, и на основание чл. 23, ал. 3 от НК е наложено наказание глоба, към което съдът е присъединил изпълнение на наказанието „лишаване от свобода“ в размер на 1 /една/ година, при първоначален „общ“ режим, отложено за изпитателен срок от три години. В тази връзка съдът намира за безспорно установени фактическите констатации на административния орган за наличието на данни, че жалбоподателя е осъден за извършено умишлено престъпление на територията на Република България.

Заповедта е връчена в присъствието на преводач и противно на твърденията в жалбата – липсват данни за допуснати в хода на административното производство съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са ограничили правото на защита на чуждия гражданин или ако не бяха допуснати, органът би постановил акт в различен смисъл.

Неоснователна е и тезата на жалбоподателя относно срока на наложената мярка. По силата на Съображение 13 от Преамбюла на Директива 2008/115/ЕО използването на принудителни мерки следва да бъде изрично подчинено на принципите на пропорционалност и ефективност на предприеманите мерки и преследваните цели. Това изискване следва да е изпълнено и съобразно чл.6, ал.2 и ал.4 АПК. Според Съображение 14 от Преамбюла на Директива 2008/115/ЕО следва да се въведе забрана за влизане, забраняваща влизането и престоя на територията на всички държави-членки. Срокът на забраната за влизане следва да бъде определен, като надлежно се вземат предвид всички обстоятелства от значение в отделния случай и неговата продължителност не бива, по принцип, да надвишава пет години. Това изискване е уредено и в чл.11, пар.2 от Директива 2008/115/ЕО, според който продължителността на забраната за влизане се определя, като надлежно се вземат предвид всички обстоятелства от значение за отделния случай, и по принцип не надвишава пет години. Тя може обаче да надвиши пет години, ако гражданинът на

трета страна представлява сериозна заплаха за обществения ред, обществената или националната сигурност.

С оглед позоваването на предложение с рег. № 4485р-3433 от 04.05.2023г. на заместник-началника на ГКПП Г. и мотивите, изложени в него, съдът приема, че оспореният акт се базира на индивидуална преценка на случая на жалбоподателя, като продължителността на ПАМ е съобразена с всички установени по случая обстоятелства съобразно чл.11, пар.2 от Директива 2008/115/ЕО. Наличието на осъдителна присъда за извършено умишлено престъпление на територията на Република България не само съответства на основанието за налагане на ПАМ по чл. 10, ал. 1, т. 6 ЗЧРБ, но е пряко насочено срещу режима на влизане и пребиваване на чужденци на територията на страната. Ето защо съдът приема, че определеният с оспорената заповед максимален срок на налагане на ПАМ от 5 години е пропорционален и съразмерен на преследваната цел.

По останалите съображения на жалбоподателя съдът намира, че в действителност с мярката ще се засегнат права на лицето /включително правото му на труд/, но лицето само с действията си се е поставило в посочената ситуация да бъде адресат на подобна мярка. Пропорционалността на мярката се преценява не с оглед на личния статут на лицето, а с оглед не субективни, а обективни критерии. В противен случай –никога едно работещо лице, поддържащо семейство, каквито и прояви по ЗЧРБ да има- не би било субект на приложението на мярката по чл.42з, ал.1 от ЗЧРБ.

По изложените съображения оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган, в установената форма, при спазване на материалноправните и процесуални разпоредби.

Съдът приема, че заповедта е съответна на преследваната с нея цел – предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях. Съгласно чл. 4 ЗЧРБ чужденците, които пребивават в Република България, са длъжни да спазват законите и установения правов ред, с което генерално задължение очевидно не е съобразено поведението на жалбоподателя на 20.01.2023г. и на 29.04.2023г. Ето защо приложената спрямо него ПАМ съответстват на преследваната цел – спазване на реда за влизане и пребиваване на чужди граждани в страната.

При този изход на спора искането в писмен отговор на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно. На основание чл. 78, ал. 8 ГПК вр. чл. 144 АПК и чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ, съдът, присъжда в полза на ответника юрисконсултско възнаграждение в минимален размер – 100 лева.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I отделение, 63-ти състав:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. Д. (Kenan Demirok), [дата на раждане], гражданин на Б. и Х., чрез адвокат А. Г., срещу Заповед № 4485 ПАМ-9/10.05.2023 г. на Началника на ГПУ Г., с която спрямо чужденецът е наложена принудителна административна мярка /ПАМ/ „Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите-членки на Европейския Съюз” за срок от 5 години, считано от 10.05.2023г. до 09.05.2028г.

ОСЪЖДА К. Д. (Kenan Demirok), [дата на раждане], гражданин на Б. и Х. да заплати на Главна дирекция „Гранична полиция“ възнаграждение за юрисконсулт в размер на 100 (сто) лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: